

Nu smiler Cille igen

Da Heidi for fem år siden så, at hendes datter, Cille, kun havde spist et par grønne bønner og alligevel trænede intensivt med sin kettlebell, gik det op for hende, at Cille var syg. Dødssyg på grund af anoreksi. Tiden derefter var svær for både mor og datter, men nu er Cille rask igen, og de er begge begyndt et helt andet liv end før.

■ Det begyndte med en sitren i mundvigene, og det endte med et smil. Det var første gang i næsten et år, at Cille havde smilet. Faktisk troede hun, at hun havde glemte, hvordan man gjorde, men så var det der pludselig, helt uventet. Smilet. Og da først hun var begyndt, kunne hun slet ikke holde op igen.

Cille Bartelsen er 22 år, og hun smiler flere gange om dagen nu. Hun er flyttet hjemmefra og bor sammen med sin kæreste, Claus, i Aarhus. Hendes mor, Heidi Bartelsen, bor i Vejen og nyder at få sin datter på besøg så tit som muligt. De elsker hinanden, men for ikke så længe siden var Cilles mor også Cilles vogter, som tvang mad i sin datter flere gange om dagen.

Cille har lidt af anoreksi og OCD (psykisk lidelse, hvor man er styret af tvangstanker og/eller tvangshandlinger, red.). Hun har været der, hvor hun ikke længere kunne smile og være glad, og hun endte med at være helt ligeglads med, om hun overlevede eller ej. For hvad var der egentlig at leve for? Ingen kunne jo hjælpe hende ud af hendes eget private helvede.

Det var dog ikke sådan, hendes liv begyndte. Hun var også engang en glad og kærlig lille pige, som elskede at lege med andre og at være sammen med sin familie. Nogle gange var det dog, som om hun skulle være den voksne, som forstod og var sød,

selv om hun var vred og havde lyst til at smække med dørene.

– Mine forældre blev skilt, da jeg var 7 år. Min far fandt hurtigt en anden, og min mor fandt også en ny mand, som hun var meget forelsket i. Vi var en lykkelig familie, i hvert fald i begyndelsen.

– Min stedfar arbejdede meget, og når han kom hjem, gik han ind på et værelse og sad ved computeren. Så gik min mor ind til ham – hun havde ikke set ham hele dagen og ville jo gerne snakke med ham. Det forstår jeg godt, men så stod mine to brødre og jeg der. Lidt alene, fortæller Cille.

Ikke god nok

Hun og hendes to brødre forstod det godt. De var søde børn, som gjorde alt for at vise de voksne, at det hele var godt. Men hendes stedfar forandrede sig.

– Han begyndte at rette på mig. Hvis jeg vaskede op på den forkerte måde, skældte han ud. Hvis jeg sagde ham imod, råbte han op. Hvis jeg låste døren til mit værelse. Alt var galt. Efterhånden var jeg mest inde på mit eget værelse, men så var det også forkert. Jeg begyndte at sige ham imod. Jeg forandrede mig til at være en pige, jeg slet ikke kendte. Jeg var ikke sådan en rasende og skrigende unge. Jeg havde jo altid været social og sød og venlig, siger Cille.

Hun ville ikke tænke på det,

men tankerne kørte i hendes hoved hele tiden. Kun når hun vaskede hænder eller gjorde tingene i en bestemt rækkefølge, fik hun ro på sig selv. Hendes hoved blev tomt, for hun havde skiftet hverdagens kaos ud med ritualer og noget, der skulle gøres på en bestemt måde. Hun, som før havde været så glad og udadvendt, isolerede sig, talte ikke med nogen. Skolepsykologen og sundhedsplejersken forsøgte at tale med hende, men intet ændrede sig ikke. Cille havde det stadig dårligt.

– Jeg vidste jo bare, at jeg ikke var god nok. Så fik jeg idéen om, at hvis jeg var sundere, så havde jeg da gjort noget. Jeg læste alt om sund kost og slanketure, og så rettede jeg mig efter det – bare uden at holde de indlagte ”cheatdays”, hvor man har lov til at spise, hvad man har lyst til. Min mad, min træning og mine ritualer tog langsomt over.

Indlagt et halvt år

Heidi – Cilles mor – opdagede, hvor slemt det var, da familien var i sommerhus for fem år